

Foglalkozása: lelkipásztor

Az emberek mellett kell állnunk

Beiktatása alkalmából beszélgettünk Boros Péter nagytiszteletű úrral a városban szolgálatot teljesítő református lelkészről életútjáról, hitről, és az értékekről, amelyek a boldog élethez szükségesek.

– *Hogyan lett református lelkész, s milyen út vezetett Budakeszire?*

– A lelkészi elhívásnak külső és belső jelei vannak. Nálam a külső körülmények adtak voltak. Családi hagyomány nálunk a lelkészi pálya, édesapám is ezt a hivatást választotta. A történethez hozzátartozik, hogy ő próbált lebeszélni róla, mondván ez egy nagyon nehéz pálya, sok felelősséggel jár. Fiatalkoromban én is átestem a keresés állapotán: mihez is kezdjek, mire szánjam az életemet. Végigjártam több egyházi közösséget. Sok nagyszerű embert, kitűnő prédikátort hallgattam. Elhatároztam, hogy történelemtanár leszek, ezért beiratkoztam a Miskolci Bölcsész Egyesület által indított képzésre történelmet tanulni. Az itteni egyetemi bibliakörben egy lassú folyamat során tudatosult bennem az elhívás. Nem volt egy pillanat, sokkal inkább beleéreztem, belenőttem a döntésbe. Megjegyzem a történelemtől sem mondtam le. Az idén szereztem diplomát a Debreceni Egyetemen.

Az újrainduló pataki teológián ismertem meg a feleségemet, akivel egy tanuló körben voltunk. Gyorsan kiderült, hogy hasonlóan gondolkodunk, közösek a céljaink és nagyon jól megértjük egymást. Az életben éppúgy, mint a lelkészi munkában igazi társakra találtunk egymásban.

– *Erre mondják, hogy kinek a pap, kinek a papné...*

– Összeházasodtunk, és miután Debrecenben befejeztük tanulmányainkat 1999-ben egy ösztöndíjjal Németországba, a vesztfáliai Bielefeldbe kerültünk gyakorlati teológiát hallgatni. Itt ért bennünket egy megtisztelő felkérés: az Észak-Németországi Magyar Református Lelkigondozói Szolgálat lelkészeként 2000 és 2004 között Hannoverben, Göttingenben, Braunschweigben, Berlinben és Hamburgban szolgálhattunk a nyugati szórvány-

ban élő magyarság körében. Az anyanyelvi istentiszteletek mellett – ottani segítő társainkkal – kéthetente szerveztünk magyar óvodát és vasárnapi iskolát, amelybe 12 esztendő korukig járhattak a gyerekek. Sok-sok játékkal, énekekkel igyekeztük erősíteni a magyarsághoz kapcsolódásukat, identitásuk megőrzését.

– *Miért döntöttek úgy, hogy hazajönnek?*

– Németország számunkra nem az otthon. Magyarországon lelkészként legalább annyi feladat van, mint odakint. Hazakerülésem után Budapest-Budahegyvidéken dr. Szabó István püspök úr mellett dolgoztam. Innen hívott meg a Budakeszi gyülekezet, hogy prédikáljak egy istentiszteleten. Hosszasan elbeszélgettünk, s engem választottak lelkészükké.

– *Mi a legfontosabb feladata a város lelkészeként?*

– Mindenekelőtt a saját közösségünkhöz tartozók. Budakeszin a felmérések szerint több mint 2000 református él. Sajnos azonban kö-

zülük még korántsem sikerült mindenkit elérnünk. Szeretnénk őket is megszólítani és igazi, lelki közösséget építeni, ahol Istenre figyelve találkozhatunk egymással. Ezúton is szeretettel hívjuk és várjuk őket, keressenek meg minket!

Szeretnénk hozzáadni a város életéhez a magunk értékeit. Erre szolgáltak eddig a Protestáns Kulturális Estek, vagy a Kálvin terem különféle rendezvényei, amelyekre szeretettel várjuk a város minden polgárát, aki kíváncsi mindarra, amit mondani, adni tudunk. Lényegesnek tartom a felekezetek közötti ökumenikus együttműködést a városban, hogy együtt képviseljük azokat az értékeket, amelyekkel harmonikusabb és kiegyensúlyozottabb életet lehet élni.

Fontos számomra a gyülekezet fenntartásában lévő cserkészcsapat működése is. A cserkészlet a példaadás és a cselekedve tanulás mindig időszzerű „módszerén” keresztül mutatja meg, hogy az élet akkor igazán kaland, ha az ember a jóra törekszik, ha a jó helyezi élete középpontjába.

– *A lelkész egyik legfontosabb feladata a segítségnyújtás, hiszen gyakran találkozunk nehéz élethelyzetekkel.*

– „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek” – mondja Jézus. Az emberek mellé kell állnunk, és meg kell adnunk minden segítséget, ami tőlünk telik. A saját segítségünk mellett azonban még lényegesebb, hogy Isten felé mutassunk. El kell mondanunk az embereknek, hogy van élő Isten. Ha Istenre figyelünk, megtalálhatjuk életünk értelmét. **szjm**

